

## Wirth Imre

A **KAPUTELEFON** gombján  
matatok, késtem egy órát.  
Vagy kettőt. Elbeszélgettünk,  
a lakótelepen lakik  
ő is, többé nem látom már.  
Kapok két (vagy egy) pofont, mert  
megígértem, hogy többé nem,  
sohasem kések. Ülök a  
terazon, alattunk egy lány  
lakik, akit kidobtak a  
tízemeletesből. Kedves.  
Üzeneteket dobálok  
neki, visszanéz. Apja nem  
szeretné, hogy bármi köze  
legyen hozzám, megértem így  
is, tízévesen. Már tudom,  
nincs semmi, ami lehetne,  
múlna, volna, akkor is, ha  
én nem dobnám ki sehonnan.

**TÜNEMENYES HÁZ** romjain  
burjánzó borsó, csalán, egy  
égbekiáltó, elképzelt  
növény, neve sincs, de a nyár  
életre kelti. Sugárzik  
rá a fény reggelente. Te  
voltál, vagy én? Délben árnyék  
kúszik a kék falikútra.  
Néha egy csöpp koppan, csempe  
piszkos lefolyójába. Te,  
vagy én? Jön az ősz tényleg majd?  
Kinéz az ablakon a táj,  
amiben boldogok voltunk?

**AZ ÉJ NAGY** biciklitolvaj,  
két keréken tovaryargal,  
fekete füstöt pöfékel,  
röhög és sír, hogy miért kell  
kékből és zöldből, fehérből  
kockált keverni a vérből,  
hangja belevész a csöndbe.  
Éjfelete, mély gödörbe.

**KI VAGY TE, MÚZSA?** Valóság,  
vagy renyhe tolakodások?  
Vers csavarog és nekidől  
villanypásztor halkan zengő  
ritmusának? Odabent, a  
réten méla csend, mert senki  
sincs, ki belebőgne éjbe?  
Szerelem, hogy átszíneznéd  
a reggelt! Vásznadon botlik  
ecset, grafit, káosz minden  
pillanat. Ki vagy te? Élet?

**MÉSZÁROS T. LÁSZLÓ:** Birkatúra

